

Яўген Малиноўскі

ПРУСІЯ: ПСИХОЛІА ПРЫСУТНАСЦІ

ББК 86

Мал 18

Маліноўскі Яўген

Парусія: псіхалогія прысутнасці. — Баранавічы : Грамадскае аб'яднанне
“Таварыства беларускай мовы імя Ф. Скарыны”, 2007. — 260 с., іл.

ББК 86

© Грамадскае аб'яднанне
“Таварыства беларускай мовы
імя Францішка Скарыны” 2007
© Афармленне Уладзімір Гундар

ІНФУСІА ЯДКІЗНАСІІ

Вера, яка не ґрунтується у культурі
не може тріяти.

Ян Павал ІІ

ІІ

II.14. Беспамылковасць

Как можна считаться “непогрешимым”?

Алеся Дубешко, преподаватель БарГУ

Няма больш непапулярнага імені ў свеце, як імя папы рымскага! У такі спосаб свет выбудоўвае псіхалагічную абарону сваёй рэлігійнай гарэзлівасці. Пад папулярнасцю я не маю на ўвазе тое, што “у всех на устах”, бо ў такім разе самым папулярным паэтам быў бы Пушкін. “Руская” папулярныя веруючых насамрэч з’яўляецца абразам для Бога: “Як што людзі гэтыя шануюць Мяне вуснамі сваімі, а сэрца іхняе далёка адлягае ад Мяне, і блажавейнасць іх перад Мною ёсць вывучэнне заповедзей чалавечых” [Мц 23, 13].

Шанаванне адзінай, універсальнай (у зн. каталіцкай) апостальскай Царквы адносна асобы папы, які ўжо на працягу двух тысячагоддзяў застаецца там, дзе непаразуменняў і супярэчнасцяў з боку веруючых і няверуючых. Належнасць да гэтага свету заўжды спрыяла непапулярнасці Універсуму як яго альтэрнатыве. Сувесел у морта і паслядоўна не прымае прапанаванае Янам-Папам “цывілізацыі любові”, больш таго, гэтая цывілізацыя прымае церпіць няўдачу. Па яго ўласным прызнанні, постурысцкая Еўропа прыйшла да “ціхае апастаз’і”, вераадступніцтва, якое ёсць насамрэч “любовеадступніцтва”. У сваім славутым маналогу пра “Вялікага інквізітара” Іван Карамзаў слухна, паводле Ф.М. Дастаеўскага, вызначае пела як “няздатнасць да любові”. Хто не любіць, як не той, “што без грэху”? Хто не любіць, “Першы кінь у яе камень!” [Ян 8, 7]. У “яе” азначае і ў “яго”, бо Царква і папа не падзельныя. Ён адзіны з усіх адказных на зямлі вернікау, дна чы ў гісторыі чалавечтва пакаяўся за “Яе”, паказаў прыклад адкуплення ўсіх за ўсіх, кожнага за кожнага. Бо і бягрэшны Хрыстос прыняў хрост пакаяння ад Яна. Адсюль цяглінасць ужо не ёсць нагодай для выкрыцця грэшных, але мерай адказнасці за кожнага з іх праз Божую міласэрнасць: “Даруюцца ёй грахі многія, бо яна многіх палюбіла, а каму мала даруецца, той мала любіць” [Лк 7, 47].

Пытанне Алесі аб папскай уладзе ляжыць у плоскасці, адзначанай самым Ісусам: “Хрышчэнне Янава адкуль было: з

наббсаў, ці ад людзей?” [Мц 21, 25]. Як памятаем, фарысеі не маглі адказаць на гэтае пытанне. У часе ад Месіі да Парусіі яно застаецца для іх апакаліптычна адкрытым, “Пакуль не будзе ўзяты з асяроддзя той, хто ўтрымлівае цяпер – у той жа час адкрыецца беззаконнік, якога Госпад заб’е духам вяснаў сваіх і знішчыць яўленнем прышэсця Свайго”. Трэба ведаць, што антыхрыст будзе падмацоўваць сваю поспех у гэтым свеце “Ўсякаю сілаю і адзнакамі, і цудамі хвальнымі” [2 Фес 2, 7-9]. Супрацоўніцтва з ім і чаканне Парусіі нумумішчальныя: “Дружба са светам ёсць варожасць супраць Бога” [Як 4, 4]. Некаторыя “веруючыя” ставяцца да палітэі курыі як да “пасаду сатаны”, таму гвалтоўна асуджаць яго і адасабляюцца ў сваёй рэлігійнай канфесіі. Універсум папы як намесніка асобы Пятра пабудаваны на тым жа “камені”, што і ўся Царква Хрыстова: “І брамы пякельныя не адолеюць яе” [Мц 16, 18]. Міласэрная прычына і дасканалая форма каталіцкай культуры застаюцца незаўважанымі фарысеям, заангажаваным уласным уяўленнем аб “гісторыі наці” сваёй асобы. Фарысеі [Лк 18, 10] – гэта той, хто “мала любіць”, любіць толькі самога сябе, дакладней, не любіць, але ашчаджае сваю душу. Выкрываючы сусветнае фарысеіства, Ісус сведчыць: “Гора вам, калі ўсе будуць гаварыць пра вас добра” [Лк 6, 26]. Слова “фарысеі” перакладаецца як “адасоблены”, той, хто, ганарліва аддзяляючыся ад простых людзей, эканамічна і эмацыянальна застаецца залежным ад іх канфармістам. Папа, як палітычна, так і псіхалагічна незалежны ад людзей, нясе адказ за іх толькі пера Бога. Таму ён застаецца вольным ад папулярна-практычнай і эмацыянальна-тэлевізійнай пабожнасці фарысея, “З выглядом богабаязнага, а да сілы Божай варожы” [2 Цім 3, 5]. Гэта ж апостальскага пасаду відавочна сусвету, які невідночы, але паслядоўна падлягае суду: “Не мір прышоў Я вам прынесці, але меч” [Мц 10, 34]. Калі пасад выпрабаваецца мечам гісторыі, дык асоба – мечам крыжовага сячэння псіхалагічнай глыбіні: “Бо слова Божае жывое і дзейснае і вастрыёшае за любы меч двусечны: яно пранікае да раздзялення душы і духу, суглобаў і мозгу і судзіць помыслы і намеры сардэчныя” [Габ 4, 12]”.

Такім чынам, хай Алеся сама вырашае, наколькі універсальны характар Цывілізацыі любові вылучаецца ліхім

становішчам гэтага роду. Менавіта яго фарысейская закваска ў камуністычным коалабарацыянізме паспрыяла непаразуменню каталіцкага дагмату infallibilitate, аб беспамылковасці веравучэння, прамаўляемага папам з амбона, ex cathedra. З гэтага непаразумення і робіцца выснова, па якой папа як быццам прэтэндуе на бязгрэшнасць. Універсальнасць жа яго асобы ў любові не толькі да свайго забойцы, Агджы ці кагось іншага, але і да самога фарысея.

